

[Horn.]

som det er det offentliges opgave at tage sig af. Hvis der er den rette forståelse af disse ting, tror jeg, at vi med god samvittighed kan gå ind for denne lovgivning, selvom det kommer til at koste lidt mere. Når man ser på beløbet, synes jeg iøvrigt ikke, at det virker afskrækkende i forhold til, hvad man yder i andre lande.

Må jeg sige et par ord om aftenhøjskolen. Det har været diskuteret i de sidste måneder, og der er nogle, der har ment, at nu lægges aftenhøjskolen ind i for stramme rammer. Jeg tror, at der er et par steder, hvor man vil have en aftenhøjskole i gang, men det er ikke blevet til noget, fordi man har været lidt ængstelig for, hvorledes man skulle tage på det. Man har villet afvente, hvordan den nye lov kom til at se ud. Da vi i sin tid gennemførte ændringen, hvorved vi fik aftenhøjskolen, var det meningen, at denne undervisning skulle ligge i et noget højere plan end den almindelige aftenskoleundervisning. Det kan ikke bestrides, at man i nogen grad har udvandet denne lovbestemmelse.

Jeg beder om, at man for aftenskolens og for ungdomsundervisningens skyld i almindelighed medvirker til at lade aftenhøjskolen stå på det højere plan, som den startede på, og ikke blot blive en camouflage for at skabe højere løn for de lærere, der virker i denne skole.

Så er der endelig det nye afsnit om fritidsforanstaltninger, som vi mener det er på høje tid man får skabt rammer om. Det, der her foreslås, er vel ikke de endelige rammer, det er jo et område, som i høj grad er i udvikling, men vi fra socialdemokratiske side finder det rimeligt, at undervisningsministeren har fremsat dette forslag, som kommissionen er nået til enighed om. Så må vi bygge videre på det grundlag og se, hvad man kan nå til i de kommende år.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder med hensyn til disse fritidsforanstaltninger, men blot sige, at jeg går ud fra, at man her ved dette lovforslags fremsættelse benytter lejligheden til at sætte handling bag ordene fra besættelsestiden og fra valgkampen før det fornyligt afholdte folketingsvalg om, at man vil gøre noget for ungdommen. Nu er der lejlighed til at indfri de løfter, og selvom der skulle gå et par måneder med forhand-

lingerne herom, vil jeg håbe, at ingen vil undslå sig for at medvirke til at indfri disse løfter.

Sluttelig vil jeg gerne sige et par ord om den nye paragraf, der er kommet til, og som fandtes i det oprindelige forslag fra kommissionen, nemlig § 3, løfteparagraffen eller prøveparagraffen, hvad man nu vil kalde den. Vi lægger ikke ringe vægt på denne paragraf, men jeg forstår, at de tidligere regeringspartier har deres betænkeligheder. Vort principielle standpunkt skal jeg ikke trække op, men henviser til kommissionsbetænkningen, side 29. Der er vore grundsynspunkter ridset op, og de er faktisk tiltrådt af hele kommissionen. Jeg vil derfor nøjes med at pege på de tal, den højtærede undervisningsminister fremførte i sin fremsættelsestale. Det var tal, vi nok kendte i forvejen, men jo længere vi kommer ind i dette årti, des mere bliver vi klar over, at der må ske noget. Vort parti er den høje regering taknemlig for, at den var opmærksom på de store årgange af unge, som kommer i de nærmeste år. Hvis vi sammenholder dette forhold med udviklingen i vort erhvervsliv, vil vi se, at det ikke er for tidligt at begynde at forberede sig på at komme på højde med de øvrige nordiske lande og med en række andre europæiske lande, som på disse felter er nået foran os. Jeg ved, at mange dér vil sige: ja, men denne § 3 med dens mulighed for dagskoleundervisning og udvidet undervisningspligt for de unge mellem 14 og 18 år er ingenting værd, den er på forhånd blevet så udvandet og devalueret, at den ingen betydning har. Andre vil sige det modsatte, at det er et forsøg på at skabe en obligatorisk ungdomsskole med dagskoleundervisning. Her står disse to hårdkogte synspunkter overfor hinanden. Den højtærede ministers fremsættelsestale og de bemærkninger, ministeren gjorde, da han var ordfører ved behandlingen af denne lovgivning i foråret, giver udtryk for, at vi ikke har placeret os på noget af disse hårdkogte standpunkter, men netop dér, hvor der skulle være mulighed for gennemfri forhandling at nå frem til at gøre det første forsøg på at forme en sådan skole. Der er ingen tvang i denne paragraf. Hvis man ude i en kommune bliver enig om at gøre forsøget — og tanken er den, at de enkelte kommuner skal have mulighed for